

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

Nordøstatlantalliancen, ikke er i stand til at opfiske deres tildelinger med det bestående grej og er nødt til at forøge deres fiskerflåde i kraft af en omfattende modernisering.

For ganske kort at komme ind på industrifiskeriet, så er det paradoksalt, at disse tre nævnte begunstigede tredjelande i virkeligheden driver et industrifiskeri fuldt ud på højde med Danmark, men at det er Danmark, der bliver hængt ud som skurken i det spil. Ikke bare disse elementer i vore historiske rettigheder er aktuelle. Da vi var med til at udvide den norske fastlandssokkel, behøvede dette jo ikke straks at være ensbetydende med, at Norge også uden videre skulle have dette område fiskerimæssigt set. Forholdene i disse to erhverv er vidt forskellige. Her er bare endnu et bevis på, hvor gerne Danmark vil være tossegod. Norge er først nu ved at etablere en flåde, der kan udnytte ressourcerne i det område, vi så gavmildt har foræret dem.

Når Danmark ikke slår tilstrækkeligt på sine vitale interesser, er der intet at sige til, at de andre syv EF-medlemmer heller ikke gør det, selv om det engelske magtspil ud fra alle betragtninger er i massiv modstrid med hele EF-grundtanken om, at det dygtigste erhvervsliv er det, som skal have lov til at udfolde sig på hele EF-området.

Det danske fiskerierhverv har endnu aldrig oplevet så megen usikkerhed, som man oplever for tiden. Hvor det før – ganske vist allerede i et par år – er gået ud over konsumfiskeriet i Nordjylland og industrifiskeriet fra øvrige øst- og vestkysthavne, så har usikkerheden nu, som vi så det i den forløbne måned, bredt sig til Østersøhavnene og dermed til hele det danske konsum- og industrifiskerierhverv.

Hvad der ville gavne fiskeriet var, om regeringen og socialdemokratiet ville bakke fiskerierhvervet op og støtte vort lovforslag nr. L 171 om kurstabsfradrag for ældre virksomhedslån optaget i udlandet. De nuværende regler går hårdt ud over fiskerierhvervet. Den eneste og hurtigste løsning til undgåelse af alt for mange kuttertvangsauktioner er, at folketinget bakker op omkring fremskridtspartiets forslag herom. Havde venstre ikke torpederet fremskridtspartiets forslag om, at underskud kan føres tilbage og modregnes i tidligere års positive skatteindtægt, var der også adskillige af de nu forestående tvangs-

auktioner over fiskerkuttere, som kunne have været undgået.

Så længe der er rent konkrete forhandlingsemner at tage fat på, kan fremskridtspartiet ikke støtte regeringens og satellitpartiernes forslag om socialhjælp til alt og alle. Ved Danmarks indtræden i EF har man ikke ubetinget samtidig tiltrådt denne harmoniserende socialisering, hvorved nationer, der indtil de sidste par år aldrig har vist interesse for fiskeri, og som heller ikke har haft grej til det, nu pludselig skal have tillagt kvoter, de knap nok selv er i stand til at opfiske. Vi har et tydeligt eksempel herpå i Irland med deres nye, store kvoter. Det er den socialistiske tankegang om millimeterretfærdighed, der hensynsløst er i færd med at kvæle dansk fiskeri.

Når jeg læser fiskeriministerens bemærkninger til lovforslag nr. L 249 om en midlertidig oplægningsordning, vil jeg gerne spørge ministeren, hvorvidt ministeren har tænkt sig at anerkende EFs fiskeriforordninger, så dårlige som de er. Jeg vil ligeledes spørge, hvad ministeren har gjort for at få kvoterne i EF-Kommissionens oplæg fra januar måned sat i vejret, og hvilke initiativer ministeren har taget for eventuelt at få andel i de umådelig store engelske og irske kvoter. Jeg vil også gerne vide, om fiskeriministeren for næste års vedkommende, altså for 1979, hvor vi jo ikke mere hægges formelt af formandskabet, og hvor kvoterne skal genforhandles, har tænkt sig at optræde lidt mere på vegne af de danske fiskere og gøre en indsats for, eventuelt ved brug af vetoretten, at få større danske kvoter igennem. Jeg vil også gerne spørge fiskeriministeren, om det ikke er udtryk for en dårlig ledelse fra det danske EF-formandskab, at man siden sammenbruddet i januar af den fælles EF-fiskeripolitiske løsning stadig væk må betragte den fælles ordning som en overgangsordning.

Når jeg stiller et skriftligt spørgsmål til fiskeriministeren om, hvorvidt det er England, der blokerer en fælles løsning, så svarer ministeren skriftligt, at England ikke blokerer en fælles løsning. Så var mit næste spørgsmål: når England ikke blokerer, og når ministerens svar i den mundtlige spørgetid i forrige uge var, at Vesttyskland heller ikke har overtaget Englands rolle dér, så er der jo ingen, der blokerer. Ja men hvorfor kommer der så ingen endelig forordning?